

Mən iki kərə yarım güldüm!

Fatih Kısa Parmak Türk Sənətçisi :

" Ben iki kərə ağladım"

Təhsil aldığı zaman ən çətin günlərdən məktəbin yeni açıldığı gün və ilk günləri idi.. Öyrətmənlər öyrənciləri tanımaq üçün atalarının işini - peşəsini soruşduqda mən atasızlığımı duyardım. Dörd yaşında ikən atamı inqilab bəlvalarında itirmişdim və kiçikkən yetim qalmışdım. Atadan yetim qalmağıma baxmayaraq anam analıqla bərabər elə atalıq etmişdir ki atasızlığımı yalnız məktəbin ilk günləri his edərdim. Atam öyrətmən olduğu üçün maaşı dəvam edirdi. Tanrıya şükürlər olsun ki kimsəyə möhtac olmadıq, Ama üzüm də o günə qədər gülmədi.

O günlər məktəb yenidən açılmışdı və mən üçüncü sınıfa başlamışdım. Öyrətmənim məni tanımaq üçün adımı və atamın işini soruşmuşdu... və mən neçə gün idi bu sualın setresi ilə yaşayırdım .

O günlərdən biri yaşıtımla küçədə futbol oynayırdım. Həmin vaxt anam və böyük qardaşımı Təbrizdən evimizə dönmələrin gözləyirdim. Bir an arxadaşlarımdan biri mənə işarə edərək bağırdı "Oy ,Həsən qardaşına bax!"

Topu dayandırıb küçənin aşağısına baxar kən qardaşımın velosipedlə bize doğru gəlməsini gördüm. O bize çatıb " Sənə almışığı "söylər velosipedi mənə buraxdı. Qardaşımın sözü içimdən elə bir həyəcan Keçirdi ki ürəkdən sevinərək uca səslə güldüm. Sevincdən dərimə sığmırdım. Fərəh hissindən arxadaşlarımla və oyunu unudum. Velosipedi sürməyi bacarmadığım üçün yürüdərək evimizə doğru gətirib nənəm görsün diye onun qaldığı otağın içərisinə qaldırdım.

Neçə gün yatmaqdan və məktəbdə olduğum zamandan başqa, vaxtımı Velosipedimlə keçirdim. Ama yavaş-yavaş həyəcanım bitdi.

Neçə il keçdi. Lakin Velosipedi alan zaman yaşadığım sevinc qədər heç bir zaman üzüm gülmədi.

Litseydə oxuyan illər bir gecə televizya xəbərlərində : "İran barışı qəbul etdi və İraqla atəşkəsə girirlər." Söyləyəndə bir az yaşalandığım üçün bağıramadım amma qəlbən elə sevindim və güldüm ki sanki bütün hücrələrim fərəhdən güldü. Ya rəbb daha kimsə ölməyəcək kimsə yarlanmayacaq, Kimsə öksüz kimsə evsiz qalmayacaqdır. Bu sevinc elə dəvam edirdi ki sovetlər birliyi parçalandı. Azərbaycan respublikası kimi müsəlman və soydaşlar ölkəsi bağımsızlıq qazandı. Üzüm yox bəlkə ürəyim gülürdü . Ama bu sevinci uzun dadmamışdım ki yeni ayaq tutan ölkənin Qarabağ topraqları işğal edildi. Minlər ölü və didərgin törədən mənim gülməmi yarmıçılıq soldurdu. Ancaq gülməm sürmədən ağladım..

Daha sevinməyimi xatırlamıram . Ya zətən sevinməli deyiləm ya məni sevindirə bilmirlər.

Ancaq son dəfə sevindikdən sonra nə üzüm nə ürəyim gülmədi . Üniuersitetə daxil oldum gülmədim. Üniuersiteti bitirdim gülmədim. İşsizlikdən sonra iş tapdım gülmədim. Avtomobil və ev aldım gülmədim. Heç bir şey ilk kərə Velosipedə sahib olduğum qədər məni sevindirə bilmədi .

Hər nə yapımsa gülə bilmədim. Sadəcə iki kərə yarım güldüm." Mən elə həyatımda ağladım ,ellər ağlamasın"

Həsən.M.Cəfərzadə

Varlıq- No155-1389

Azer Türk- No 11

Ben iki kere bucuk güldüm

Fatih Kısa Parmak Türk Sanatçısı :
" Ben iki kere ağladım"

Tehsil aldığım zaman en zor günlerden biri okulun her sene yeni açılışı ve ilk günleri idi. Öğretmenler öğrencilerini tanımak için baba mesleğini soruyorlardı. Ve ben o günler atasızlığımın farkına varırdım. Dört yaşında iken atamı devrimde kayıb etmiş ve küçük yaştan öksüz düşmüştüm. Öksüzlüğüme bakmayarak annem annelikle yanaşı öyle atalık yapmıştır ki atasızlığımı yalnız okulun ilk günleri duyurdum. Atam öğretmen olduğu için maaşı devam ediyor .Tanrıya şükürler olsun kimseye möhtaç kalmadık. Ama yüzümde o güne kadar gülmedi

o günler okul yenidən açılmıştı ve ben ilk üçüncü sınıfa başlamıştım. Öğretmenim beni

tanımak için ismimi ve babamın mesleyini sormuştu. kaç gün idi bu soru stress ile yaşayırdım ki günlerden biri sokakta yaşlıtlarımla futbol oynayırdım. Hemün vakit anne ve abimin Tebrizden evimize dönmelerini bekliyordum. Bir an arkadaşlarımdan biri bene işare ederek bağırdı "oy Hasan abine bak." Topu durdurup sokağın aşağısına göz atıp abimin bisikletle bize doğru gelmesini gördüm . Abim bize vardı " sene almışız "söyle , bisikleti bana büraktı. Abimin sözü öyle heyecanlandırdı ki içten sevinerek yüksek sesle gülüyordum .sevinçten içim içime sığmıyordu . Ferhten arkadaşlarım ve futbolu ünüttüm. bisikleti bilmediğim için yürüderek eve doğru getirip büyük annem görsün deye büyük annemin odasına kaldırdım. kaç gün uyduktan ve okulda olduğum zamandan başka, vakıtımı bisikletimle keçiryordum. Ama yavaş-yavaş heyecanım bitti. Kaç sene ilerledine rağmen

bisiklet olduğum zaman gibi hiç bir zaman üzüm gülemedi.

Lise okuyan yıllar bir gece televizya haberlerinde : "İran barışı kabul etti ve İraqla ateş kese giriyorlar." Söyleyende bir az yaşa dolduğum için bağırmadım amma öyle içten sevinerek güldüm sanki hücrelerim gülümsedir. Ya reeb daha kimse ölmeyecek, kimse. yarlanmayacak .Kimiler öksüz kimiler evsiz kalmayacaktır. Bu sevinç öyle devam ediyordu ki sovyetler birliği parçalanıp Azerbaycan cümhuriyeti gibi müslüman kardeşlerimiz bağımsızlık kazandı . yüzüm çok yüreğim gülüyordu . Ama şu sevinci içten duymamıştım ki yeni ayak tutan ülkenin karabağ toprakları işgal edildi.

Binlerce ölü ,diderğin ve avare bırakıp , gülmeden soldurdu.

Daha sevinmeğimi hatırlamıyorum .Ya zaten sevinmeli değilem ya da beni sevindire bilmiyordılar. Ancak son kere sevindikten sonra ne ne yüzüm ne yüreğim gülmedi . Üniversitete yükseldim gülemedim. Üniversiteti bitirdim gülemedim. İşsizlikten sonra iş buldum gülemedim. Araba ev aldım gülemedim. Hiç bir şey ilk kere bisiklete sahib olduğum gibi beni sevindiremedi .Her ne yapımdısa gülemedim. Sadece iki kere bucuk güldüm." Ben hayatımda ağladım eller ağlamasın."

Hasan.M.Ceferzade- Tebriz

Varlıq- No155-1389

Azer Türk- No 11

